

KULTURDEPARTEMENTET
Postboks 8030 Dep
0030 OSLO
Postmottak@kud.dep.no

Vår ref.: Åse Kringstad
Saksnr.: 20-28193
Sted: Oslo
Dato: 13.10.2020

20/4813 Høring - forskrift om midlertidig tilskudd til kulturarrangører som følge av covid-19 - stimuleringsordning for kultursektoren 1. oktober - 31. desember 2020

Vi takker for muligheten til å komme med våre innspill til forskriften for den nye stimuleringsordningen for kultursektoren og dens retningslinjer, og viser til høringssvaret fra Virke og Creo. Virke Produsentforeningen vil i tillegg kommentere særskilt det som gjelder audiovisuell sektor.

Vi oppfatter formålsbeskrivelsen i § 2 slik at denne ordningen har til hensikt å ivareta hele verdikjeden, slik vi har etterlyst i alle høringer ifm. kompensasjonsordningen for kulturarrangører, og vi leser det som en anerkjennelse fra Kulturdepartementet av de særskilte finansieringsstrukturene i filmbransjen. Dette er vi glade for. Det er avgjørende at hele verdikjeden medregnes. Skal vi ha aktivitet på kinoene, må kinoene få nye filmer å vise. Da må det både være mulig å leve av å *produsere* og *distribuere* film. Forskriftsteksten er imidlertid veldig generell, og sier lite om hvordan det vil virke for filmbransjen. For at ordningen skal fungere iht. hensikt og formål bør følgende (uthevede) presisering legges til i § 2 b):

å stimulere til økt aktivitet i hele kulturarrangementets verdikjede gjennom at tilskuddsmottakere forpliktes til å engasjere og overholde økonomiske forpliktelser overfor parter og underleverandører iht. alminnelig bransjepraksis for kulturarrangementer og forventet publikumskapasitet i normalsituasjon.

For spillefilm er kino den viktigste inntektskilden. I innspillsmøtet til stimuleringsordningen etterlyste vi et sikkerhetsnett for filmene som skal opp på kino i høst og vinter, som kan kompensere for bortfallet av inntektene som produsent og distributør vet de ville hatt på filmen sin på kino under normale forhold. Det er distributører og produsenter som tar risikoen og risikerer å tape flere millioner ved å sette opp film på kino i dagens marked. Selv om det nå lempes noe på smittevernsrestriksjonene i kinoene, er det fortsatt ikke mulig å selge kinoseter som i et normalt marked. Dette tar bort inntektsgrunnlaget på kino for produsenter og distributører, gjør det betydelig vanskeligere for en film å dekke inn sine kostnader, og øker risikoen for at selskapene kommer i et økonomisk uføre. Alle filmene som skal på kino i høst og vinter ble igangsatt før koronapandemien startet, med økonomiske kalkyler og inntjeningsmodeller basert på et normalt marked. Norske filmprodusenter og -distributører er dermed satt i en ekstremt vanskelig situasjon. Produsentenes alternativ er å utsette premierer langt inn i 2021, men dette innebærer en betydelig usikkerhet og betydelig finansiell merkostnad, spesielt for de store filmene som kinoene trenger mest i øyeblikket.

Vi forstår det slik at Kulturdepartementet med denne forskriften legger opp til å forstå kulturarrangørbegrepet videre enn i kompensasjonsordningen. Henvisningen i høringsbrevet og i § 9 i forskriften til at distributørens kostnader knyttet til arrangementet skal inkluderes når det gjelder visning av film, forstår vi som at det skal legges til rette for å ivareta de særskilte forholdene som gjelder verdikjeden for kinofilm. Dette er positivt. Vi oppfatter det slik at det vil være mulig å søke tilskudd per tittel (film), og det er et viktig premiss.

Det er imidlertid upresist hva ordningen her omfatter, og om det kun er distributørens kostnader som skal kompenseres. Vi mener at tapene knyttet til produksjonen av innholdet, eller tapt omsetning for utnyttelsen av filmene, også må omfattes.

Det vil by på praktiske utfordringer dersom det legges opp til at det bare kan sendes inn én søknad per arrangement. Det er ikke en god løsning om kinoene skal søke for hver enkelt film, da kinoene vanskelig kan kjenne til filmprosjektets økonomi, og dermed distributørenes og produsentenes potensielle tap. Videre vil motivasjonen for kinoene være størst til å prioritere å søke for de største filmene, som gir kinoene mest tap. I så fall vil det bli vilkårlig hvem som blir omfattet av ordningen. Vi mener derfor at både distributører og produsenter må kunne søke tilskudd direkte fra ordningen for sine egne tap, og at det slik sett må åpnes for at det kommer flere søknader tilknyttet samme prosjekt eller arrangement.

Det er uklart hvordan tilskuddet etter forskriften skal beregnes. Som nevnt over har vi etterspurt en ordning som kan kompensere opp mot hva en film ville spilt inn i et normalmarked. Her stiller vi oss bak innspillene fra Norske Filmdistributørers Forening om at dette enten kan være en garanti satt opp mot et omsetningsmål eller i form av en dekning av alle kostnader forbundet med filmen, eller en matching fra det offentlige av inntektene på en kinofilm (opp mot et gitt tak), slik vi på vegne av distributører og produsenter har foreslått. Disse tiltakene ville gitt norske distributører og produsenter mindre risiko ved å slippe film på kino i den perioden vi er i, og dermed bidra til aktivitet i kinoledet i hele landet. Når det i budsjettproposisjonen for 2021 legges opp til en videreføring av ordningen for første halvår 2021, forutsetter vi at også filmene som er planlagt på kino på slutten av dette året, og hele første halvår 2021 også blir omfattet av ordningen i hele sitt kinoliv.

Når det gjelder tilskuddstak, legger vi her til grunn at tilskuddet stopper når inntekter og tilskudd samlet dekker kostnadene, og at dette er knyttet til arrangement og ikke til produksjonstilskudd.

I høringsbrevet er det nevnt at ordningen skal forvaltes av Norsk kulturråd i samarbeid med Norsk filminstitutt (NFI). Det er et helt riktig grep at NFI tas inn i forvaltningen av ordningen for søknader som gjelder den audiovisuelle bransjen. Det har vært en svakhet ved den foregående kompensasjonsordningen at ikke NFI med sin spesialkompetanse har vært det organet som har vurdert søknadene fra filmbransjen.

Vi stiller spørsmål ved hvordan helhetsvurderingen ved tilskuddsvedtak skal foregå, jf. § 8. Her er det listet opp en rekke parametere som det skal legges vekt på. Hvordan skal dette anvendes på de filmprosjektene som skal opp på kino? Vi forstår at det er behov for skjønnsmessig vurdering siden ordningen er rammestyrte ikke rettighetsstyrt. Men slik det står gir dette en betydelig uforutsigbarhet og usikkerhet til søkere av ordningen. Det fremstår også svært uklart hvordan bl.a. «tilgjengelig og relevant» skal vurderes i denne sammenhengen. En slik vurdering vil også forlenge

saksbehandlingstiden betydelig og dermed virke kontraproduktiv ut fra hensikten med ordningen. Vi foreslår følgende justering:

Norsk kulturråd fastsetter tilskuddet etter en skjønnsmessig helhetsvurdering. I vurdering skal formålet med tilskuddsordningen veie tyngst. Av hensyn til arrangørens gjennomføringsmuligheter bør søknader primært innvilges fullt ut eller avslås. I tillegg kan det legges vekt på helhetsvurderinger som god geografisk spredning og tilgjengelighet for publikum.

Vi vil be om å bli mer involvert i utformingen av ordningen og dens retningslinjer for filmområdet. Vi ser frem til en konstruktiv prosess videre, og stiller gjerne til møte.

Virke Produsentforeningen stiller seg også bak høringssvaret fra Norske Filmdistributørers Forening.

Med vennlig hilsen

Åse Kringstad

Leder Virke Produsentforeningen